

Nr 350.

Av herr **Eriksson** i Grängesberg, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 135, med förslag till lag om fattigvården.

I Kungl. Maj:ts proposition, nr 135, angående ny fattigvårdslag, föreslås i 40, 41 och 42 §§, att för vården av fattiga sinnessjuka, sinnesslöa, fallandesjuka, tuberkulösa, vanföra eller andra sjuka, som intagas å i lagen angivna vårdanstalter, lasarett eller sjukvårdsinrättning, skall fattigvårdssamhälle utfå gottgörelse av landstinget. Vidare föreslås, att, därest genom landstingets försorg upprättas anstalt för vård av personer, som lida av andra kroniska eller obotliga sjukdomar än tuberkulos och vanförhet, bör tillfälle där beredas till vård åt sådana fattiga sjuka, och må landstinget fastställa för dessa en vårdavgift, ej överstigande hälften av vårdkostnaden. Har fattigvårdssamhälle anordnat godkänd vårdanstalt för sådana sjuka må fattigvårdssamhälle av landstinget erhålla gottgörelse med hälften av vårdkostnaden.

Dessa bestämmelser åsyfta att verka utjämnande på kommunernas fattigvårdskostnader och även att kraftigt främja en bättre och mera tidsenlig omvårdnad av de behövande varom här är fråga. Man kan vara synnerligen tveksam, huruvida lagförslaget, som fortfarande bibehåller primärkommunerna som fattigvårdssamhällen, bör läggas till grund för ny lagstiftning på ifrågavarande område. Det verkligt rationella torde vara att införa landstingsområdet som fattigvårdssamhälle. Då ett yrkande i sådan riktning emellertid måste innebära förnyad utredning och ytterligare årslång väntan på en ny, synnerligen välbehövlig fattigvårdslag, anser jag mig icke kunna framställa yrkande härom. Emellertid synes mig vara nödigt, att lagen ändras i sådan riktning, att kommunernas fattigvårdstunga ytterligare lättas och att statens medverkan tages i större anspråk. Landstingen äro redan betungade med kostnaden för sjukvård och andra viktiga angelägenheter, varför de böra,

i långt mindre omfattning, än vad Kungl. Maj:t föreslår, åläggas medverka till fattigvårdens ordnande.

De bidrag till fattigvårdskostnaderna som enligt förenämnda §§ skola lämnas av landstingen synas mig i stället böra överflyttas på staten. Bland de mest beklagansvärda av alla fattiga äro de kroniskt sjuka. Enligt propositionen skall vårdkostnaden för dessa personer delas med hälften mellan landstinget och fattigvårdssamhället. För att ytterligare lindra kommunernas fattigvårdsbörda och för att befordra tillkomsten av vårdanstalter för fattiga kroniskt sjuka, anser jag, att staten bör bekosta hälften av deras vårdkostnad, landstinget en fjärdedel och fattigvårdssamhället en fjärdedel.

Det hemställas,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av Kungl. Maj:ts proposition, nr 135, med förslag till lag om fattigvården, att den gottgörelse för vård å anstalt av sinnessjuka, sinnesslöa, fallandesjuka, tuberkulösa och vanföra, som enligt §§ 40 och 41 fattigvårdssamhälle äger utfå av landstinget, i stället må lämnas av staten;

att likaledes den gottgörelse, som enligt 42 § fattigvårdssamhälle äger bekomma av landsting för vård av fattiga sjuka å lasarett eller sjukvårdsinrättning må lämnas av staten;

att, därest på sätt i 41 § 2 mom. sägs av landsting eller fattigvårdssamhälle upprättas anstalt för vård av kroniskt eller obotligt sjuka eller därest sådan anstalt upprättas av två eller flera fattigvårdssamhällen gemensamt, skall hälften av vårdkostnaden betalas av staten, en fjärdedel av landstinget och en fjärdedel av vederbörande fattigvårdssamhälle.

Hemställas vördsamt till vederbörande utskott att föreslå de förändringar i lagtexten, som ett bifall till motionen kan föranleda.

Stockholm den 20 mars 1918.

Bernh. Eriksson.